

§ 68.

Hovedmanden i et tilfjetet Forræderi, kan, selv om han forhindrer Forbrydelsen, ikke fritages for Straf, men ikkun vente Nedsættelse i Straffen efter Krigsrettens Skjon.

§ 69.

Krigsfanger, som ere frigivne paa Værsord, skulle, naar de bryde dette ved at tjene i den fjendtlige Krigsmagt, og de derefter paagribes, straffes paa Livet eller under formildende Omstændigheder med Strafarbejde ikke under 3 Aar. Derfor de paa en mindre virksom Maade handle imod deres Værsord, ansees de med Fængsel eller Strafarbejde indtil 3 Aar.

§ 70.

Den, som under Fægtning, eller naar Fægtning forestaaer, enten af Feighed først griber Flugten, eller ved Ord eller Tegn forleder Krigsfolk til Flugt eller iøvrigt til at undlade Forsvar, eller i Fjendens umiddelbare Nærhed søger at udbrede Skræk og Uorden, skal, naar han er Befalingsmand, have sit Liv forbrudt, og hvis han er Menig, straffes med Fængsel af anden Grad eller Strafarbejde; under skjæpende Omstændigheder kan Straffen ogsaa for Menige stige til Livsstraf.

§ 71.

Den, som ellers af Feighed flygter for Fjenden, eller under Fægtning, eller naar Fægtning forestaaer, søger ved at skjule sig eller paa anden Maade at unddrage sig fra Deeltagelse i Faren, eller under Fægtning eller paa Tilbagetog af Frygt for Fare enten kaster Baaben fra sig, spænder Heste fra Kanoner eller Vogne, eller gjør sig skyldig i lignende pligtstridig Afkærd, skal ansees med Fængsel, Embeds eller Bestillings Fortabelse eller Strafarbejde. Er derved betydelig Skade skeet eller stor Fare opstaaet, kan Livsstraf anvendes.

§ 72.

Den, som under Fægtning, eller naar Fægtning forestaaer, uden Befaling af vedkommende Foresatte giver Signal til Overgivelse, skal have sit Liv forbrudt.

§ 73.

Naar den Høistbefalende i en Fæstning, paa et Krigsfartøi eller for en anden Post uden høiere Foresattes Befaling eller uden yderste Nød overgiver Fæstningen, Fartøiet eller Posten til Fjenden, og ligesaa naar Anføreren for en Troppesafdeling i aaben Mark overgiver sig til Fjenden, medens han endnu kan forsvare sig eller har Udfigt til at kunne slaae sig igjennem, skal han ansees med Embeds Fortabelse, Statsfængsel, Strafarbejde eller Livsstraf.

Den Høistbefalende antages, indtil det Modsatte oplyses, at være straffskyldig efter foranstaaende Bestemmelse, naar han ikke inden Overgivelsen har tagttaget, hvad der i saa Henseende ved Reglementer eller særlig Forholdsordre er fastsat angaaende Afholdelse af Krigsraad eller i andre Maader.

§ 74.

Med samme Straffe, som i § 73 bestemt, ansees den Befalingsmand, der iøvrigt ved ikke under Fægtning, eller naar Fægtning forestaaer, at rykke frem, saasnart Befaling dertil er givet, eller ved uden Ordre, eller Nød at vige tilbage, eller paa anden Maade tilfidesætter den Pligt, som paaligger en tapper Krigsmand i hans Stilling, til at angribe, forfølge eller skade Fjenden, eller forsvare sig mod samme; dog kan Straffen under særdeles formildende Omstændigheder gaae ned til Fængsel.